

Arrest

nr. 152 625 van 16 september 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongolische nationaliteit te zijn, op 27 februari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 11 februari 2015 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 11 februari 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 maart 2015 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juni 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 juli 2015.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 augustus 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat C. GYSELS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van 11 februari 2015 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 11 februari 2015.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“Uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in een of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissingen blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op voormelde gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op te worden gewezen dat de gemachtigde bij een eventuele vernietiging van de thans bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, bevelen om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

De kritiek van de verzoekende partij dat er wettelijke noch feitelijke grondslag voor de bestreden beslissing voorhanden is, mist feitelijke grondslag. De bestreden beslissing is immer genomen op grond van artikel 7, eerste lid 1° van de vreemdelingenwet, zoals reeds werd vastgesteld. Daarnaast geeft de bestreden beslissing expliciet aan dat “De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Bovendien, haar intentie om wettelijk samen te wonen geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Zij kan naar haar land terugkeren om een visum te krijgen.” Zodoende geeft de bestreden beslissing zowel de juridische als feitelijke grondslag voor het nemen van de beslissing weer.

Waar de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten betreft en dat het in casu niet gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Volgens het EHRM moet er in dit geval onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38; EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63). Teneinde de omvang van voornoemde verplichting te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief privéleven elders.

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een privéleven of gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven/gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In casu blijft de verzoekende partij in gebreke om concrete hinderpalen aan te voeren die het uitbouwen of verderzetten van haar gezinsleven dermate bemoeilijken om te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM. Ze beperkt zich tot het beschrijven van haar gezinsleven: zonder twijfel zou er een gezinsleven zijn tussen de verzoekende partij en haar partner die de Belgische nationaliteit bezit; zij zouden reeds een jaar samen zijn en hebben een verklaring van wettelijke samenwoning afgelegd. Vervolgens bespreekt de verzoekende partij op theoretische wijze de beoordeling van artikel 8 lid 2 van het EVRM waarbij zij een schending vaststelt nu er geen billijke afweging is gebeurd. Zij stelt dat er geen belangenafweging is gemaakt waardoor de verzoekende partij voor onbepaalde tijd het land zou moeten verlaten. Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij met dit betoog geen hinderpalen aantoont die het de verzoekende partij onmogelijk zou maken een gezinsleven in de toekomst elders verder te zetten. Zoals er reeds op werd gewezen gaat het in casu om een eerste toelating zodat artikel 8 lid 1 van het EVRM van toepassing is, zodat de in het verzoekschrift ontwikkelde uiteenzetting omtrent lid 2 van voormeld artikel 8 niet dienstig is. Tevens dient de verwerende partij niet het bewijs te leveren dat er eventueel hinderpalen aanwezig zouden zijn, zoals de verzoekende partij lijkt te willen aangeven door te stellen dat er geen afweging tussen de verschillende belangen lijkt gemaakt geweest te zijn, quod non in casu. De bewijslast om deze hinderpalen aan te tonen rust bij de verzoekende partij die de schending van artikel 8 van het EVRM inroept. Met haar betoog duidt zij derhalve niet dat er een disproportionaliteit zou bestaan tussen haar eigen belangen en de belangen die worden nagestreefd door de gemachtigde. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat het

EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) en dat voornoemd artikel 8 evenmin zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

De verzoekende partij voert aan dat zij een privéleven heeft in de zin van artikel 8 van het EVRM. Zo zou zij effectieve en genestelde banden met België hebben en woont zij sedert 2009 in België. Zij heeft haar leven hier opgebouwd sindsdien en gedurende deze ruime periode haar familiaal en sociaal en cultureel leven opgebouwd. Derhalve zouden deze hechte banden manifest vaststaan.

Het begrip 'privéleven' wordt niet gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is een feitenkwestie.

Aangenomen kan worden dat de verzoekende partij weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven heeft opgebouwd heeft in België. Deze elementen geven de verzoekende partij echter niet het recht om op illegale wijze in België te verblijven en door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen. Hierbij dient ook te worden opgemerkt dat het EHRM in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk reeds vaststelde dat het privéleven opgebouwd door een vreemdeling die in de betrokken lidstaat nooit een definitieve toelating tot verblijf heeft bekomen, bij het afwegen tegen het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg heeft dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in zijn privéleven uitmaakt (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk). De verzoekende partij voert daarenboven niet aan, laat staan dat zij aantoon, dat niet redelijkerwijze van haar kan worden verwacht dat zij haar persoonlijk leven terug opbouwt in haar land van herkomst of elders.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partij voert tot slot de schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aan, daar de bestreden beslissing geen enkele motivering bevat aangaande het gezins- en familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM van de verzoekende partij. De verwerende partij zou op de hoogte zijn van haar relatie met dhr. C. Er zou in de bestreden beslissing geen enkele afweging terug te vinden zijn aangaande het bestaan van een gezinsleven in hoofde van de verzoekende partij. De Raad stelt vast dat ook deze kritiek feitelijke grondslag mist. Zoals er hierboven reeds op werd gewezen motiveert de bestreden beslissing expliciet over het gezins- en familieleven van de verzoekende partij. De verzoekende partij kan dan ook niet louter voorhouden dat er geen sprake is van enige afweging bij het nemen van de bestreden beslissing.

Het overige en verdere betoog van de verzoekende partij kan geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen.

Het beroep lijkt onontvankelijk.”

2.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3. Op 9 juli 2015 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 11 augustus 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 24 juni 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld:

“VzP merkt op dat het belang er in bestaat dat tijdens de procedure aanvraag tot wettelijke samenwoning een bevel werd afgeleverd maar dat er ondertussen een positief advies werd gegeven door de Procureur des Konings. Zij stelt dat indien de beslissing uitgevoerd wordt er een schending is

van artikel 8 van het EVRM, waarvan de schending wordt aangevoerd in het verzoekschrift, zodat zij haar belang behoudt. Voor het overige volhardt VzP in de ontwikkelde middelen van het verzoekschrift.”

2.4. Waar de verzoekende partij ter terechtzitting stelt dat er ondertussen een positief advies werd gegeven door het parket, dient erop te worden gewezen dat de afgifte van de bestreden beslissing, een bevel om het grondgebied te verlaten, geen gedwongen uitvoering impliceert van een verwijderingsbeslissing zodat de kritiek van de verzoekende partij in die mate niet dienstig is.

Tot slot wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partij steeds uitstel kan vragen van de uitvoering van de bestreden beslissing conform artikel 74/14 van de vreemdelingenwet bij gemotiveerd verzoek indien zij een begin van bewijs zou leveren (wat momenteel niet het geval is, er wordt in dit verband verwezen naar de beschikking) van een nakende schending van artikel 8 van het EVRM bij een eventuele gedwongen uitvoering van de bestreden beslissing.

2.5. Voor zover de verzoekende partij op 9 juli 2015 heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting verwijst naar de ontwikkelde middelen uit het verzoekschrift en de in het verzoekschrift opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM benadrukt, en zodoende geen opmerkingen plaatst omtrent de beschikking van 24 juni 2015, laat de Raad gelden dat de verzoekende partij op die manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen.

Het beroep is onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET